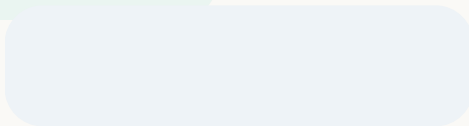
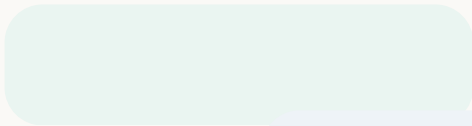

แชท

นิยายตลกร้าย

ทุกข้อความในกลุ่มลับ อาจกลายเป็นหลักฐานประเมิณผลงาน

น้ำคำ

แชท

นิยายตลกร้ายว่าด้วยคนที่พูดอย่าง พิมพ์อย่าง และประเมินผล
งานอีกอย่าง

น้ำคำ

แชท

นิยายถลกร้าย

ลิขสิทธิ์ © พ.ศ. 2569 น้ำคำ

ผู้เขียนและเจ้าของลิขสิทธิ์: น้ำคำ

จัดพิมพ์และเผยแพร่โดยผู้เขียน

ฉบับพิมพ์ดิจิทัลครั้งแรก: สิงหาคม พ.ศ. 2569

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย ห้ามคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ บันทึก หรือส่งต่อส่วนหนึ่ง
ส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ ไม่ว่าในรูปแบบหรือวิธีการใด โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์
อักษรจากเจ้าของลิขสิทธิ์ ยกเว้นการอ้างอิงข้อความสั้น ๆ เพื่อการวิจารณ์ การศึกษา หรือการ
ใช้โดยชอบด้วยกฎหมาย

ชื่อบุคคล ตัวละคร บริษัท สถานที่ และเหตุการณ์ในเรื่องเป็นเรื่องสมมติ ความคล้ายคลึงกับ
บุคคลหรือองค์กรที่มีอยู่จริงเป็นเพียงความบังเอิญ

ในออฟฟิศ ทุกคนมีสองหน้าต่าง

หน้าต่างหนึ่งเปิดไว้ทำงาน

อีกหน้าต่างเปิดไว้พูดความจริง

สารบัญ

บทที่ 1 ห้องประชุมที่ไม่มีใครประชุม	6
บทที่ 2 รวมพลคนแอนตี้บอส	11
บทที่ 3 นิตยสารฉบับเดือนมีนาคม	16
บทที่ 4 มหาภพย์ของคนนอน	21
บทที่ 5 สมาชิกคนที่สิบสาม	27
บทที่ 6 เช้าวันที่ไม่มีใครล้าลาป่วย	32
บทที่ 7 บอสเวอร์ชันอัปเดต	36
บทที่ 8 ความสุขที่ต้องกรอกแบบฟอร์ม	40
บทที่ 9 คนโปรดประจำไตรมาส	44
บทที่ 10 เมื่อความจริงกลายเป็นโครงการ	49
บทที่ 11 ตัวเลขไม่เคยซุบซิบ	53
บทที่ 12 คืนแห่งการพิมพ์สามจุด	59
บทที่ 13 รวมพลคนที่จะถูกบีบให้ออกเดื่อนนี้	63
บทที่ 14 ออกจากกลุ่ม	68

บทที่ 1

ห้องประชุมที่ไม่มีใครประชุม

เวลาเก้าโมงสิบเจ็ดนาที เมชายนอนอยู่หน้ากระจกในห้องน้ำหญิงชั้นสิบสองและฝึกลืมให้เหมือนคนที่ยังเชื่อในอนาคตของบริษัท

เธอยกมูมปากขึ้นนิดหนึ่ง มองตัวเอง แล้วลดลง

ยกขึ้นอีกครั้ง คราวนี้เห็นฟันมากไป คล้ายกำลังจะขายประกัน

ครั้งที่สามดูเป็นธรรมชาติที่สุด ถ้าไม่นับได้ตาสีเทาที่รองพื้นเบอร์สว่างที่สุดในร้านก็ยังปิดไม่มิด

โทรศัพท์สั่นอยู่ในมือ

รวมพลคนแอนตี้บอส (12)

ฝน ฝ่ายบัญชี: ถึงยัง

เมษา: อยู่ห้องน้ำ

ก้อง: ห้องน้ำคือห้องประชุมที่มีผลลัพธ์ที่สุดของบริษัท

พีหน้อย: รีบมา วรเมธเดินถือแฟ้มสีแดงแล้ว

ก้อง: สีแดง = เลือดพวกเรา

เมษาเก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋ากระโปรง สุดลมหายใจ แล้วเดินกลับไปยังแผนกคอนเทนต์ซึ่งมีคำว่า **CREATIVE HUB** ติดเหนือประตูด้วยตัวอักษรอะคริลิกสีทอง ตัวอักษรตัว E หลุดไปครึ่งหนึ่งตั้งแต่เดือนก่อน จึงอ่านคล้าย **CREATIV HUB** แต่ฝ่ายอาคารยังไม่ซ่อม เพราะคำขอซ่อมต้องผ่านผู้อนุมัติสามคน และหนึ่งในสามคนนั้นลาออกไปแล้ว

บริษัทสไมล์เวิร์ก โซลูชัน จำกัด ขายระบบสร้างความผูกพันของพนักงานให้องค์กรอื่น สโลแกนคือ คนมีความสุข งานก็มีความหมาย ส่วนพนักงานของบริษัทเรียกกันลับหลังว่า คนยังไม่ลาออก งานก็ยังเดิน

เมษานั่งลงที่โต๊ะทันก่อนนรเมธ ผู้จัดการฝ่ายกลยุทธ์และการสื่อสารองค์กร เดินพ่นมูตู่เอกสารมาสามก๊าว

“อรุณสวัสดิ์ครับ ทีม” เขาพูดด้วยน้ำเสียงของพิธีกรเปิดตัวคอนโด “วันนี้เรามีประชุมสั้น ๆ แก่โมงครึ่งนะครับ สิบห้านาทีจบ”

ทุกคนยิ้ม

“ได้เลยค่ะพี่เมธ” แพรวตอบก่อนใคร

ในแซทกลุ่มลับ ข้อความแจ้งเตือนขึ้นทันที

แพรว: สิบห้านาทีของมัน = อายุชัยแมลงปอ

ก้อง: แมลงปอบางชนิดอยู่เป็นเดือน

แพรว: จ้าอายุช่วยพวกเรา

เมซาก็หน้าเหมือนกำลังเปิดตารางงาน แต่จริง ๆ กำลังกลั่นหัวเราะจนไหลล้น
วรเมธเป็นชายวัยสี่สิบสองที่แต่งตัวเหมือนทุกวันมีช่างภาพจากนิตยสารธุรกิจ
มารออยู่หน้าลิฟต์ เสื้อเชิ้ตขาวไม่มีรอยยับ สูทสีกรมท่าพอดีตัว รองเท้าหนังเงา
จนสะท้อนแสงไฟ และทรงผมที่พนักงานลงมตว่าใช้เวลาเช็ดนานกว่าการวาง
แผนไตรมาส

เขาชอบถือแฟ้มสีต่าง ๆ ทั้งที่เอกสารเกือบทั้งหมดอยู่ในระบบ แฟ้มสีแดงหมายถึง
ถึงงานเร่ง แฟ้มสีน้ำเงินหมายถึงงานที่เขาลืมมาแล้วอย่างน้อยหนึ่งสัปดาห์ แฟ้ม
สีเขียวหมายถึงงานใหม่ที่ตั้งชื่อเป็นภาษาอังกฤษ และแฟ้มสีดำไม่มีใครรู้ว่า
หมายถึงอะไร เพราะทุกครั้งที่ถือแฟ้มสีดำจะมีใครสักคนถูกเรียกเข้าไปคุย

เก้าโมงครึ่ง ทุกคนนั่งล้อมโต๊ะประชุมชื่อ “Inspiration” ซึ่งมีเก้าอี้สิบตัวสำหรับ
คนสิบสองคน คนมาช้าสองคนจึงต้องลากเก้าอี้จากห้อง “Collaboration” ข้าง
ๆ เข้ามา การลากเก้าอี้กินเวลาเจ็ดนาที

“ผมจะพูดสั้น ๆ” วรเมธเริ่มต้นตอนเก้าโมงสี่สิบ “ลูกค้าอยากได้แคมเปญที่สด
ใหม่ แตกต่าง แต่คุ้นเคย เข้าถึงทุกเจนเนอเรชัน โดยโฟกัสกลุ่มอายุสี่สิบห้าถึงสาม
สิบสี่”

เมซาจดคำว่า สด ใหม่ แตกต่าง แต่คุ้นเคย ลงสมุด แล้ววาดโลโก้เล็ก ๆ ไว้ข้าง
ประโยค